

Prorocké posláání dnes

Mluví k nám Bůh i dnes skrze proroky?

Radim Passer

22. Radim Passer

Prorocké posláání dnes Mluví k nám Bůh i dnes skrze proroky?

Hezký dobrý večer i dnes ode mne. Zjistil jsem, že i já trpím závislostí. Jsem závislý na tom, že se vždycky těším na to večerní setkání tady s vámi. Věřím však, že Pán Bůh takového druhu závislostí má rád. Také i dnes vám chci popřát milost a pokoj od našeho nebeského Otce a od Pána Ježíše Krista. Ve včerejší přednášce jsme se zabývali tím, jak najít pravdu v dnešním světě a z Bible jsme mohli odhalit, jakým způsobem se k tomu můžeme dopracovat. Nakousli jsme i téma, které budeme ještě studovat – proč je vlastně tolik církví, protože ty věci spolu souvisí. Ve včerejší přednášce jsme se zabývali otázkou, jak rozpoznat pravou Boží církev doby konce. Z Bible jsme mohli pochopit, že se objevuje na scéně po ukončení pronásledování středověkou církví, tedy někdy po roce 1798. Z Bible jsme mohli pochopit to, že zachovává všechna Boží přikázání, včetně čtvrtého o sedmém dni odpočinku. Dalším znakem bylo, že má svědectví Ježíšovo, což Bible vysvětluje, že je dar proroctví. A tou čtvrtou charakteristikou bylo, že zvěstuje evangelium. Tedy tu dobrou zprávu lidem všech národů, ras a jazyků. V dnešním světě existuje pouze jedna viditelná církev, která naplňuje všechny uvedené charakteristiky. Ale pak je tady ještě něco, co je velmi důležité, a to ještě ta nesčetná, neviditelná církev, která je tvořená Božím lidem, který se prozatím nachází ve všech ovčincích. Ve všech denominacích má Pán Bůh svůj lid. Naše spasení však není zajištěno na základě příslušnosti k určité církvi. I pokud jsme členy té Boží církve podle těch biblických charakteristik, tak naše spasení není zajištěno příslušností k této církvi. Naše spasení je výhradně zajištěno naším vztahem k našemu nebeskému Otci, vztahem k Pánu Ježíši Kristu. Naše dnešní téma navazuje na to včerejší. Jmenuje se „Prorocké posláání dnes – mluví k nám Bůh i dnes skrze proroky?“ I dnes chceme otevírat Boží slovo, tak vás poprosím, abychom znovu sklonili naše hlavy ke krátké modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl s velikou vděčností a pokorou ve svém srdci poděkovat, že se můžeme scházet ve svobodné zemi k tomu, abychom svobodně studovali tvoje slovo. Pane Ježíši, já vyznávám, že

to není samozřejmost a mnozí z nás si pamatují, že to tak dlouhá léta nemohlo být. Prosíme tě i dnes, abys skrze Ducha svatého byl zde přítomen. Prosíme tě o to, abys nám dával moudrost, abychom z tvého slova dokázali správně porozumět, co nám k tomu dnešnímu tématu chceš říci. A za to ti děkujeme ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

V různých částech světa, používají vědci silné radioteleskopy, které zachycují zvuky z vesmíru. Doufají, že jednoho dne možná uslyší poselství inteligentních bytostí z jiného světa. Existuje však důkaz, že na naší zemi je už vysíláno poselství tisíce let, ale málokdo tomuto důkazu naslouchá. Je to poselství Stvořitele této planety, poselství o lásce od Boha, který se snaží získat zpět své vzpurné děti. Toto rozdělení mezi Bohem a lidmi však neexistovalo vždycky. Vše začalo na krásné planetě zemi, kde byl stvořen dokonalý svět pro dva dokonalé lidi, o kterých Bible říká, že byli stvořeni k Božímu obrazu. Do jejich domovské zahrady chodil Bůh a rozmlouval s nimi tvář v tvář. Můžeme si představit, jak se společně procházejí během večerního vánku. Takhle to Bůh ve své dobrotě a lásce plánoval a zamýšlel. Krásné vztahy a důvěrné společenství.

Žel, tento vztah lásky a vzájemnosti trval jenom po dobu, která je popsána v prvních dvou kapitolách Bible. 3. Mojžíšova kniha líčí tragický příběh. Adam s Evou zhřešili. Vzbouřili se proti Božím pravidlům dokonalé lásky. Objevil se hřích, který narušuje vztahy. Hřích, který odděluje. Hřích a Bůh, to jsou naprosté protiklady. Adam a Eva se už nemohli těšit s přímé komunikace a s přímého společenství s Bohem.

Naslouchali hadovi. A poslechli tak Lucifera, namísto, aby byli poslušní Pána Boha. A tak vznikl hřích. Společenství s Bohem bylo narušeno. Bible říká: „**Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě.**“ 1. Moj. 3:8. Takže Adam a Eva se skrývali. Nechtěli se střetnout s Bohem. Nechtěli se setkat s Bohem, chtěli se naopak před ním ukrýt. A přesně to, způsobuje v lidech hřích. Najednou máme s Boha strach. Hřích totiž odděluje, hřích narušuje vztahy mezi Bohem a člověkem a hřích narušuje i vztahy mezi lidmi navzájem. Prorok Izajáš napsal v 8. stol. př. Kr. „**Jsou to právě vaše nepravosti, co vás odděluje od vašeho Boha, vaše hříchy zahalily jeho tvář před vámi.**“ Iz. 59:2. V Bibli můžeme číst, že hřích nás oddělil od Boha.

Ale hřích nás neoddělil od Boží lásky. Bůh totiž i přesto našel způsob, jak zůstat v kontaktu s hříšným člověkem. Protože láska, ta dokonalá Boží láska, vždy nalézá způsob, jak zůstat ve spojení. Bůh ustanovil jiný způsob komunikace se svými dětmi na planetě zemi. Je to způsob pomocí pokynů a postupného odhalování Božích plánů. A Pán

Bůh, jako své mluvčí vybral muže a ženy, kterým mohl důvěřovat a pověřil je, aby tlumočili jeho lásku a jeho plány lidstvu. Mezi těmi, které zvolil, můžeme jmenovat např. Mojžíš, Miriam, Samuel, Eliáš, Chulda, Debora, Izajáš, Jeremiáš a mnoho a mnoho dalších. Božími mluvčími tedy byli proroci i prorokyně. Byl to Boží způsob vyjádření o tom, že člověka miluje a že má o nás zájem. Bůh svým prorokům zjevoval svůj plán pomoci lidstvu. Bible zaznamenává mnoho rozhovorů mezi Bohem a různými postavami Bible. Ale už to nebylo stejné, jako když spolu mluvili s Adamem a Evou v zahradě Eden, protože už spolu nemohli hovořit tváří v tvář. Hříšný člověk nemůže vidět tváří v tvář Boha a zůstat přitom naživu. Někdy Bůh mluvil skrze Ducha svatého, jindy prostřednictvím andělů a někdy skrze lidi, které povolal, aby se stali jeho posly. Podle toho, co jsme doposud mohli zjistit, během prvních dvou a půl tisíce let lidské historie nebylo žádné psané zjevení od Boha. O Bohu se lidé učili tak, že si ústně sdělovali, co jim Pán Bůh řekl. Bůh nejčastěji komunikoval se svým lidem prostřednictvím proroků a prorokyně. Byli to muži a ženy, které zvěštovali poselství od Boha, a to díky působení Ducha svatého. To by nás vlastně nemělo překvapovat. Bible jasně říká u proroka Ámose. „**Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.**“ Ámos 3:7. Všimněme si, jak tito proroci přijali svá poselství. „**Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, posaní od Boha.**“ 2. Petr. 1:21. A tak Bůh měl své proroky, dokonce ještě před velkou potopou za dnů Noé. V novozákonním listě Judově se můžeme něco dozvědět o Henochovi, který žil před potopou a když se podíváte na biblickou chronologii, tak v r. 987 od stvoření světa se stal prvním člověkem, který byl vzat na nebe. Už tento Henocho hlásal druhý Kristův příchod. U Judy můžeme číst. „**Prorokoval také o nich Henocho, sedmý od Adama. Hle, přichází Pán s desetitisíci svých svatých.**“ Juda 14. Henocho má tedy prvenství i v tom, že je prvním člověkem zmíněný v Bibli, který měl dar proroctví, ale byli to pak i jiní.

Bible říká: „**Bůh od věků mluvil ústy svých svatých proroků.**“ Sk. 3:21. Víme, že dalším prorokem zmíněným v Bibli byl Noé, který předpověděl 120 let předem zničení světa potopou. 120 let před tím, než se tak stalo. Po potopě nalézáme mnoho proroků a prorokyně, včetně Miriam, Debory, Jeremjáše, Izajáše, Ezechiela a dalších. Byli to učitelé spravedlnosti. Byli morálními a duchovními vůdci, kteří hovořili za Boha, ve jménu Božím a zvěštovali Boží vůli a Boží poselství. Někdy Bůh zjevoval svou vůli svým prorokům a prorokyním prostřednictvím vidění. Někdy skrze proročké sny. Jindy přímo Božím slovem. A vždy se tak dělo, jak už jsme si řekli, skrze Ducha svatého. Hospodin řekl: „**Bude-li mezi vámi prorok, já Hospodin se mu dám poznat ve vidění, mluvit s ním budu ve snu.**“ 4. Moj. 12:6. Někdy dostali Boží poslové pokyn, mluvit ve

jménu Boha. Jindy dostali pokyn zapsat toto poselství. Ve skutečnosti je celá Bible výsledkem služby proroků. Celou Bibli vlastně napsali proroci, více než 40 autorů v různých dobách, v průběhu 1600 let. Každý z těchto autorů byl součástí tohoto velkého Božího plánu. Všichni hovořili a psali pro něj a jak Bible říká, puzeni jeho Duchem. Jinými slovy, měli stejný zdroj inspirace. Jejich prostřednictvím Bůh posílal svým dětem na naši zemi své dopisy lásky. Je to způsob, který nám Bůh říká ve svém základním poselství. Miluji tě, a chci s tebou být v kontaktu. Zvláště chce, abychom věděli, že touží po tom, abychom mohli s ním osobně trávit čas. A nakonec i celou věčnost. Po tom touží Bůh, abychom byli zpátky, součástí té nádherné Boží rodiny.

Všichni autoři Nového zákona, Matouš, Marek, Lukáš, Jan, ale také Pavel, Petr, Jakub a Juda, byli součástí tohoto plánu. Všichni měli dar proroctví. A i v té novozákonní době můžeme číst o dalších jménech, o dalších Božích mluvčích, jako byl Simon, Agabus, Barnabáš, Anna a jak můžeme číst i Filipovy čtyři dcery. Filip měl čtyři dcery a byly to „prorokyně.“ Sk. 21:9. Všichni byli nástroji, které Bůh použil, aby zjevil svou vůli a povzbudil ranou křesťanskou církev. Když přišel Ježíš, představil svými slovy i skutky, jaký Bůh doopravdy je. A co je svět světem, nikdy nebyl svědkem výmluvnějšího sdělení Boží lásky a Božího zájmu.

Od Golgoty uplynulo 20 století. A lidé stále klečí u kříže a slibují věrnost odevzdání Spasiteli světa. Když se Ježíš vrátil do nebe, Bible říká, že dal dary lidem. Dary, které měly posílit a povzbudit jeho následovníky. „Ježíš vystoupil vzhůru, zjal nepřátele, dal dary lidem.“ Ef. 4:8. A jaké to byly dary? „Jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.“ Ef. 4:11-13. Bible zde říká, že tyto dary dávají církvi stabilitu a posilují její členy, posilují naši víru. Pak je napsáno dále: „Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmítáni a unášeni závanem kdejakého učení lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu.“ Ef. 4:14. Jestliže pevně budeme stát na pravdách Božího slova, tak nebudeme jako třtina ve větru. Znovu je tu řečeno, že je to pro naše dobro, pro naše spasení, abychom nebyli svedeni. Mohli jsme si povšimnout, kde je uveden dar proroctví v seznamu duchovních darů, jak je apoštol Pavel nazývá. Pavel píše: „A v církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky,...“ 1. Kor. 12:28. Dar proroctví je tedy umístěn v tomto pomyslném pořadí hned na druhém místě za darem apoštolství. To znamená, že je to velmi důležitý a nezbytný dar, který má pomoci církvi správně fungovat.

Pavel přirovnal dary ducha k různým částem lidského těla. Ukázal, že oči, hlava, ústa a jiné části těla, jsou všechny nezbytné k tomu, aby tělo fungovalo harmonicky a funkčně. Stejně tak je to i s církví. Např. bez zraku, je církev slepá. V Přísloví moudrý král Šalomoun inspirován bohem napsal: „**Není-li žádného vidění, lid pustne, ale blaze tomu, kdo zachovává Zákon.**“ **Př. 29:18.** Můžeme si říci: Co se stalo s darem proroctví poté, co se Kristus vrátil do nebe a jeho učedníci všichni zemřeli?

Neuplynulo mnoho generací a církev se dostala na scestí. Udělala mnoho kompromisů a přestala být věrná Bohu a přestala být věrná i Božímu Zákonu. Jeremiáš zaznamenává co se stalo, když Izrael na nějakou dobu odpadl. „**Zákona není, ani její proroci nemívají vidění od Hospodina.**“ **Pláč 2:9.** Když raná církev přijala pohanské obřady a praktiky a znehodnotila tak základní pravdy Bible, tak byly duchovní dary postupně, jeden po druhém odejmuty. Během doby církevního úpadku v době temna, byly Bible uzamčeny v kláštorech. Obecně Bible byly napsány v hebrejštině, v řečtině a v latině. Obyčejní lidé měli zakázáno vlastnit nebo číst Bibli. Jen kněží ji směli číst a vykládat. Nemnoho věrných křesťanů se však stále drželo Bible a jejich pravd. Navzdory pronásledování misijně pracovali a předávali části Bible, které měli. Zaseli tak seménko reformace ještě dlouho před tím, než se objevili Viklef, Hus a Luther.

Martin Luther a postupně i další, přeložili Bibli do jazyka lidu. Přišlo pronásledování, ale to nakonec způsobilo ještě větší touhu po Božím slově. Lidé začali pilně studovat Bibli. Staré pravdy skryté po staletí byly znovu objeveny. Tyto pravdy se dostaly k lidem a daly vznik velkému duchovnímu probuzení. V té době vznikla nová duchovní hnutí. Skupiny odhodlaných křesťanů, baptistů, metodistů, presbyteriánů a jiných, kteří systematicky zkoumali Bibli a modlili se za světlo porozumění. Když studovali Bibli, objevili čtvrté přikázání, jako velký památník stvoření. Odhalili den, o kterém Bůh lidem řekl, aby na něj pamatovali. Četli knihu Zjevení a popis Božího lidu posledních dnů. A tam si mohli přečíst popis Božího lidu těsně před druhým příchodem Pána Ježíše Krista: „**Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.**“ **Zj. 14:12.** Když četli a studovali jiné texty, tak došli k závěru, že zachování Božích přikázání zahrnuje také svěcení biblické soboty. Přijali tento památník stvoření a začali hlásat tuto pravdu postupně do celého světa. Ale co ten prorocký dar? Dal Bůh zvláštní dar proroctví lidu poslední doby, který zachovával sobotu? Cožpak nemá Bůh pro lid doby konce něco zvláštního?

Bible zaslubuje, že s obrovskou mocí Ducha svatého, se kterou začala pracovat a sloužit raná křesťanská církev, tak ještě s větší mocí bude zakončeno Boží dílo na této zemi. Je tedy možné, že by Bůh ve

své lásce chtěl být v kontaktu i s námi? S lidmi poslední generace? Starozákonní prorok Joel o této době napsal: „I stane se potom. Vylejí svého ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění, dříve než přijde den Hospodinův, veliký a hrozný.“ Joel 3:1-4. Ano, Bůh řekl, že se to stane právě před velkým a hrozným dnem Hospodinovým, neboli před druhým příchodem Pána Ježíše Krista. Boží lid má mít dar proroctví ve svém středu během posledních dnů lidské historie.

Když psal apoštol Pavel církvi do Korintu, vyjádřil se k Božím následovníkům tímto způsobem: „Takže nejste pozadu v žádném daru milosti a čekáte, až se zjeví náš Pán Ježíš Kristus.“ 1. Kor. 1:7. Už jsme objevili, že Boží lid v poslední době bude charakterizován, jako ti, kdo zachovávají boží přikázání a drží se svědectví Ježíšova. Jejich charakteristika tedy je, že budou mít vytrvalost svatých. Pán Bůh chce, abychom byli vytrvalí. Abychom neochabovali na modlitbách. Abychom vytrvale na něho čekali. Boží lid se bude také vyznačovat tím, že bude zachovávat Boží přikázání – ne osm z deseti, ne devět z deseti, ale deset z deseti. Boží lid se bude držet svědectví Ježíšova. Protože jsme přijali, že Bible se vysvětluje Biblií, tak nám bylo sděleno, že: „Kdo vydává svědectví Ježíšovi, má ducha proroctví.“ Zj. 19:10. Jinými slovy, svědectvím Ježíše Krista je prorocký dar. Podle Zjevení je církev, která zůstává Božím prostředkem komunikace v posledních generacích charakterizována jako ta, která má víru Ježíše, zachovává všechna Boží přikázání a je obdarována darem proroctví. Pán Bůh to dělá všechno proto, že chce s námi lidmi být v kontaktu. Má totiž ještě co říci lidem doby konce.

Můžeme však namítnout: Ale co podvod? Jak poznáme rozdíl mezi pravým a falešným prorokem a falešnými proroky, před kterými nás sám Ježíš Kristus na mnoha místech varuje? Možnost odpadnutí existovala vždy. V průběhu historie existovali falešní i praví proroci. A víte, za jaké podmínky se nemusíme obávat falešných proroků, před kterými nás tolikrát a opakovaně varuje Ježíš? Už jsme si to několikrát tady vysvětlovali. Mohli jsme z Bible pochopit, že když budeme znát pravdu o tom, co to znamená přijmout Boží pečeť, tak se pak nemusíme bát toho, že bychom obdrželi znamení šelmy. Znamená to znalost originálu, znalost Božího slova a následování té pravdy celým naším srdcem. Když jsme se zde včera bavili o tom, jak najít pravdu, když jsme si říkali tu ilustraci o rozpoznávání pravých a falešných bankovek, tak jsme si říkali, že od rozpoznání bludu nás ochrání to, když budeme dobře znát originál. Když budeme studovat Boží slovo – Bibli, tak Pán Bůh zaslíbil jeden z duchovních darů, který je ochoten dát každému člověku, rozpoznávání duchů. Pak můžeme rozpoznat, co je z Boha a co nikoliv. Stejně tak je to i s falešnými a pravými proroky. Nemusíme se obávat falešných proroků,

pokud dokážeme rozpoznat ty pravé. Bible nám dává konkrétní charakteristiku, která identifikuje pravého proroka. Je to pět jednoduchých pravidel. Pojdme se na ně podívat.

1. Poselství pravého proroka bude v naprostém souladu s Božím slovem a jeho zákonem. Bible říká: „**K zákonu a svědectví! Což oni neříkají takové slovo, že mu z něho nevzejde jitřní záře?**“ Iz. 8:20. Boží prorok vždycky povede Boží lid k zákonu, k Desateru, ne k osmi nebo devíti přikázáním, ale všem deseti. A také svědectví, o kterém víme, že je to dar. Celá Bible byla napsána proroky, kteří byli inspirováni Bohem. Když nás Pán Bůh vede ke svědectví, tak nás vede k Božímu slovu – Bibli. Z takového slova samozřejmě potom vzejde zaslíbená jitřní záře.

2. Předpovědi pravého proroka se vždy musí naplnit. Je to logické, protože jestli ten prorok je Božím mluvčím, tak není možné, že by jeho proroctví mohlo selhat. „**Prorok, který prorokoval o pokoji, byl uznán za proroka, kterého opravdu poslal Hospodin, až když došlo na slovo toho proroka.**“ Jer. 28:9. U pravého proroka nestačí, když se trefí v osmi z deseti případů, pravý prorok se vždy musí trefit v deseti případech z deseti, pokud je to poselství od Hospodina.

3. Pravý prorok prorokuje, aby vzdělával církve. Bůh dal dar proroctví také proto, aby svou církev postupně budoval. Máme-li objevit pravé dary, musíme objevit pravou církev. Proroctví a církve totiž patří k sobě. „**Ten však, kdo má prorocký dar, mluví k lidem pro jejich duchovní užitek, napomenutí i povzbuzení, ale kdo mluví prorocky, mluví k užtku církve.**“ 1. Kor. 14:3-4. Ty věci jsou logické, když se nad tím zamyslíte.

4. Pravý prorok vyvyšuje Krista jako Božího Syna a Spasitele lidstva. „**Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha, neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa. Každé vnuknutí, které vede k vyznání, že Ježíš Kristus přišel v těle, je z Boha.**“ 1. Jan 4:1-2.

5. Další charakteristika, opět logická. Pravý prorok se pozná podle svého života a činů. „**Po jejich ovoci je poznáte. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce a špatný strom nemůže nést dobré ovoce.**“ Mat. 7:16.18. Po ovoci jejich života můžete poznat, zda se jedná o pravého proroka.

Na základě těchto textů je zřejmé, že ne každý, kdo o sobě říká, že je pravým prorokem, jím skutečně je. Poselství pravého proroka, jeho život a jednání musí podpořit a posílit prorocké poselství v Bibli. Takže ať kdokoliv tvrdí, že mluví pro Boha, musí být logicky prověřen testem. A pokud projde testem, chvála Bohu. Pokud ne, je třeba se řídit podle Kristova varování a dát si na něho pozor.

Jeden příběh vypráví o tom, jak se Bůh rozhodl být v kontaktu s Božím lidem. Bylo to v době, kdy světu byly hlášány pravdy, které byly

po staletí skryty. Bylo to během velkého probuzení v počátcích 19. století. V té době lidé projevovali velký zájem o studium Bible, o studium biblických proroctví a také o modlitbu. Zvláštní pozornost získala proroctví z knihy Daniel a Zjevení. Někteří víte, že kniha Daniel měla být zapečetěna až do doby konce. A skutečně tak se i stalo. Teprve až od druhé poloviny 19. stol. začali lidé rozumět a porozuměli proroctvím z knihy Daniel. Věrní studenti Bible studovali tato proroctví a nakonec došli k závěru, že Ježíš přijde v jejich době. Když pokračovali ve studiu, tak dospěli k datu 22. října 1844. Jenže co se stalo? Toto datum minulo a slavný návrat Ježíše se neuskutečnil. Bylo to pro ně velmi hořké zklamání. Zažili hodně výsměchu a překrucování toho, co hlásali a čemu věřili. Později, po mnohých modlitbách a dalším studiu Bible, tato věrná skupinka objevila, že datum sice bylo správné, ale že vyložili špatně událost. Domnívali se, že svatyní, která je v tom proroctví zmíněna v Dan. 7:14, je míněna naše země. Ale mylili se. Místo toho, aby země byla očištěna ohněm při Kristově návratu, jak tedy mylně předpokládali, měla být očištěna svatyně v nebi. V nebi, kde se nachází originál té pravé svatyně, o které mluví Bible, Nový zákon v Listě Židům.

V tomto originálu, v nebeské svatyni v r. 1844 započal Boží soud, jak jsme mohli i my odhalovat v přednášce o soudu. Všechny tyto závěrečné události měly zahrnovat konečné ospravedlnění Božího charakteru lásky a Boží spravedlivé vlády. Když 22. říjen 1844 uplynul, tak tito lidé byli nešťastní. Zklamání se zdálo být neúnosné. A když to vztáhnete na zklamání učedníků Ježíše Krista, tak zjistíte, že na tom byli velmi podobně. Ježíšovi učedníci více než 3 roky chodili se svým Pánem. Věděli, že je zaslíbený Mesiáš a hlásali proroctví o tom, že Mesiáš již přišel, že proroctví se naplnilo. Ale spletli se v tom, jakým způsobem se mělo proroctví naplnit. Spletli se v tom, jakou roli měl Mesiáš hrát. Oni předpokládali, že Mesiáš přišel proto, aby nastolil království pod vedením Izraelského národa a vysvobodil je z moci utlačovatelského národa. Když se pak stalo to, že místo toho, aby byl Ježíš korunován za krále, tak byl ukřižován, zabit a pohřben, tak jejich zklamání se zdálo být neúnosné. Stejně tak i zklamání adventních věřících v polovině 19. stol.

Ale milující Bůh nikdy neopustí upřímné lidi, hledající pravdu. A neopustil ani tyto adventní věřící v této době krize. Chtěl, aby věděli, že na ně myslí, že je miluje, a že jim chce pomoci. Tuto kritickou dobu si Bůh vybral pro obnovení daru proroctví pro svůj lid. Je to od samého začátku fascinující příběh.

Bůh si vyvolil 17-ti letou dívku, tu nejslabší ze slabých a dal jí vidění o vítězství Božího díla. Ellen Harmonová dostala první vidění brzy po velkém zklamání již v prosinci 1844. Viděla adventní lid, s láskou očekávající příchod svého Pána, jak cestuje po vyvýšené úzké cestě do

nebe, se zářícím světlem, osvěcujícím jeho cestu. Tím světlem bylo Boží slovo. Jaké povzbuzující poselství to bylo pro tuto, v tu době malou a rozptýlenou skupinku věřících, kteří se později stali adventisty sedmého dne, kteří dnes působí ve 209 ze 229 zemích světa. Tato mladá žena se po sňatku s jedním s adventistických průkopníků Jamesem Whitem jmenovala dále Ellen Whiteová. Byla to žena, která zůstala do konce života věrná tomu, k čemu ji Pán Bůh povolal. Více než 70 let mluvila, psala, učila a radila, a to na základě Božích zjevení. Ačkoliv je rozsah její služby a odbornosti udivující, jejím největším posláním, jak to sama vyjádřila, bylo vést muže a ženy k onomu většímu světlu, tedy k Bibli. Bůh ji zjevil, že jejího daru by nebylo třeba, pokud by lidé věrně studovali Boží slovo. Bible sama totiž obsahuje všechny pravdy, které potřebujeme znát pro naše spasení. Lidé však nejsou věrní. Proto Bůh ve své veliké lásce dal lidem posledních generací žijících na této zemi ještě toto menší světlo, dar prorocké služby, aby nás to vedlo k pravdám Bible, k pravdám Božího slova. Protože, jak už jsme si mockrát řekli, Bůh je láska.

Ellen Whiteová napsala: „Bibli se věnuje málo pozornosti, a proto Bůh dal menší světlo, aby vedlo muže a ženy k většímu světlu.“ (Služba kolportérů.) Ellen Whiteová považovala Bibli jako konečné kritérium ve všech otázkách věrouky. Některým lidem, kteří kritizovali Boží slovo napsala: „Přilněte ke své Bibli tak, jak je napsaná a skončete se svou kritikou ohledně její platnosti. Poslouchejte Slovo a nikdo nebudete ztraceni.“ (Vybraná poselství).

Z produkce materiálů věrně vyvyšujících Spasitele Ježíše Krista v souladu s poselstvími, které od Boha obdržela, nemá v novozákonní historii lidstva obdoby. Psala knihy, články do časopisů, brožurky, letáky a osobní dopisy. Celkově se jedná o 50 000 stránek rukopisu. A poselství přijatá od Boha předávala lidem během celého svého života. Její, Božím duchem inspirované spisy, zahrnují rady, týkající se především vítězného křesťanského života, ale také týkající se stravy, zdraví a prenatální péče, týkající se nebezpečí závislosti na drogách, týkající se manželství a domova, výchovy dětí, vzdělání, ale také jiná témata. Všechno z Božího úhlu pohledu, jak nám Pán Bůh radí prožívat náš křesťanský život. Řada jejich spisů je starších než 100 let. A přitom moderní vědecké objevy k úžasu potvrzují její platnost. Citovali ji doktoři, profesori, redaktoři a další, jako skutečnou autoritu v mnohých oblastech. A po pravdě řečeno, když se nad tím zamyslíme, je to skutečně až tak překvapivé, když si uvědomíme, že její poselství pochází od veškerého zdroje života? Dr. McCay, profesor výživy napsal v r. 1958: „Spisy Ellen G. Whiteové jsou často citovány, protože poskytují pokyny týkající se stravy, které zahrnují celé tělo.“ (Přírodní strava a zemědělství). Už v r. 1864 Ellen Whiteová napsala: „Tabák je jed nejzákeřnější a nejničivější

svého druhu. Je o to nebezpečnější, protože jeho dopad na organismus jej pomalý, jen zřídka pozorovatelný.“ Přesto až v r. 1957 Americký spolek zabývající se rakovinou a Americké sdružení zabývající se srdcem došly k závěru, že kouření je jednou z příčin rakoviny plic. V době, kdy žila Ellen Whiteová a lékaři zpochybňovali její prohlášení, protože se domnívali, že tabák a kouř cigaret je efektivní léčbou pro plicní onemocnění. Dnes nám to už přijde jako legrace, ale vždy tomu tak nebylo. V r. 1905 Ellen Whiteová napsala: „Lidé stále jí maso, ve kterém jsou bakterie tuberkulózy a rakoviny. Proto se šíří tuberkulóza, rakovina a jiné smrtelné nemoci.“ (Život naplněný pokojem). Samozřejmě, dnes bychom použili na základě moderní vědy slovo virus. O 50 let později se v časopisu Newsweek objevil článek s názvem Viry jsou aktivujícími faktory rakoviny. Dr. Wendell Stanley, virolog na kalifornské univerzitě a nositel Nobelovy ceny si dokonce dovolil tvrdit, aniž by to bylo vědecky podloženo, že viry způsobují většinu všech druhů rakoviny člověka. V r. 1902 Ellen Whiteová např. varovala, že na San Francisco a Oakland přijde Boží pohroma, protože se z nich stává něco jako Sodoma a Gomora. Všichni víme, že v r. 1906 brzy ráno došlo v San Franciscu k velkému zemětřesení. Proroctví se znovu naplnilo a předpověděná zkáza se odehrála přesně podle předpovědi.

Někoho může napadnout: Kdo to vlastně ta Ellen Whiteová byla a jaká to byla žena? Odpověď nás zavede zpět do listopadu 1827. Ten den v malé vesnici Gorham ve státě Maine na východním pobřeží USA se narodila Eunice a Robertu Harmonovým dvojčata Elizabeth a Ellen. Ellen tedy byla posledním, z osmi dětí v rodině. V devíti letech měla úraz, který navždy změnil její život. Když se vracela domů ze školy, byla vážně zraněna kamenem, který po ní hodila její spolužačka. Tři týdny byla v bezvědomí. Nebyla schopná chodit do školy a zdálo se, že nebude dlouho žít. Nikdy se nedostala dále, než je první stupeň základní školy. O mnoho let později, když se Ellen zpět dívala na dobu, kdy jí bylo devět let, dívala se na ni se smíšenými pocity. Bylo to pro ni těžké, když nemohla chodit do školy, když nemohla běhat a hrát si se svými spolužáky. Když ale skončilo toto období života, začalo její druhé.

Ellen se stala dychtivou studentkou Bible. Navštěvovala různá biblická a probuzenecká setkání. Poté, co absolvovala setkání metodistů ve městě Buxton ve státě Maine, tak se nechala v červnu 1842 pokřtít a stala se členkou jednoho metodistického sboru. Později se Ellen se svou rodinou účastnila setkání v Portlandu ve státě Maine. Řečníkem tam byl William Miller, bývalý armádní kapitán a baptistický kazatel, který horlivě studoval Bibli. A protože obhajoval blížký příchod Ježíše Krista, byl spolu s jeho následovníky nazván adventistou. A jeho následovníci byli též nazváni adventisty nebo millerité. Rodina Harmonových došla k přesvědčení, že Millerova poselství jsou biblická a tudíž pravdivá. Také

oni byli po velkém zklamání z října r. 1844 nešťastní. Ellen byla zklamaná, plakala, modlila se a studovala Boží slovo, aby našla odpověď stejně jako mnozí další věřící. Pak se stalo, že Bůh ji povolal za prorokyni. Fyzicky vůbec neodpovídala představě, jakou má většina lidí, jak by měl vypadat Boží prorok. Bylo jí 17 let. Zápasila s tuberkulózou a srdeční nemocí. Přesto si jí Bůh vybral, aby s ní hovořil prostřednictvím vidění a prorockých snů. Svou reakci sděluje Ellen vlastními slovy: „Poté, co jsme měla vidění, Bůh mi dal světlo. Vybídl mně, abych ho předala dál, ale já jsme se stáhla. Byla jsem mladá a domnívala se, že to ode mě nepřijmou.“ (3. dopis). Ačkoliv se cítila nehodná a fyzicky neschopná, nést zodpovědnost související s tímto Božím posláním, ve víře přijala toto pověření od Boha, které nakonec mělo trvat celý její život. Za celý život měla od Pána Boha asi 2000 vidění a prorockých snů. Když to přepočítáme na těch 70 let služby, tak je to asi každých 12 dní jedno. V tom se projevuje Boží sláva. Pán Bůh může povolat slaboučkový nástroj, jakým byla tato nemocná a nedovzdělaná mladá dívka. Pán Bůh může povolat slaboučkový nástroj, aby ho uschopnil a dal sílu k poslání, které ovlivní všechny zbývající generace lidí, až do druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Ellen a její manžel James společně předávali světlo, které jim Bůh dal. O svých vítězstvích a starostech se zmiňuje v mnoha ze svých spisů. V průběhu svého života byla Ellen Whiteová odevzdanou křesťankou, neúnavnou Boží služebnicí a zbožnou matkou. Manžel, rodina a tisíce lidí na celém světě ji milovali. V srpnu 1881 zemřel v michiganském Bettle Creeku její manžel James. Když Ellen stála u jeho hrobu, tak slibovala, že bude pokračovat v práci, které se oba dva obětavě a neúnavně věnovali přes 35 let. A po pravdě řečeno, ty nejkrásnější a nejvíce inspirující spisy Ellen se objevily až později. Když ovdověla, tak pracovala sama ještě dalších 34 let.

Její prorocká služba ji zavedla do několika zemí a kontinentů. Dávala rady a pokyny věřícím podle toho, jak jí Pán Bůh dával světlo. Život a práce Ellen Whiteové skončili v červenci 1915. Zemřela, když jí bylo přes 87 let. Byla pohřbena po boku svého manžela na hřbitově Oak Hill v Bettle Creeku v Michiganu v USA.

V r. 2004 jsme měl možnost navštívit toto místo. Pro mě bylo velkou zkušeností, když jsem tam viděl svědectví světské organizace, tedy USA v Michiganu, kde bylo na velké kovové tabuli napsáno, že se má za prokázané, že Ellen Whiteová během svého života měla od Pána Boha zhruba 2000 prorockých snů a vidění, a že pomáhala lidem na celém světě svými spisy i svým životem hledat cestu k Bohu a k Ježíši Kristu, že vedla lidi k Bibli. Stejně tak tam bylo poznamenáno, jakým způsobem a z jakým předstihem vedla lidi k tomu, aby už tento svůj život, i když je dočasný, protože podléháme nemocem a zkáze, tak abychom už tento náš život mohli prožívat v co nejvyšší kvalitě. A tak

několik týdnů po její smrti se objevil novinový článek s tímto obsahem: „Neprojevila žádnou duchovní pýchu ani jí nešlo o pouhý zisk. Žila a pracovala jako obdivuhodná prorokyně, nejobdivuhodnější z Amerického dědictví.“ The New York Independent 23. srpna 1915.

Ano, její hlas umkl, její pero zůstalo v klidu. Ale nedocenitelná slova rad, pokynů, napomenutí a povzbuzení této Boží hlasatelky budou nadále vést lid Boží k Bibli a ke konečnému vítězství, které náš Spasitel zdarma nabízí každému člověku na této zemi bez rozdílu. Její odkaz tomuto světu je dar lásky. Poselství určené našemu světu z vesmíru od Boha lásky, který stále chce být v kontaktu se svými dětmi, dokud si pro ně sám osobně nepřijde. Pak bude moci toto menší světlo pohasnout, protože budeme znovu všichni vykoupení lidé stát ve slavném světle jeho přítomnosti, abychom viděli Boha tváří v tvář. Ve vsí jeho slávě a těšili se a radovali z toho na věky věků. Zakončím příběhem.

Příběh:

Před řadou let žil v pouštní krajině v Bechuanalandu v jižní Africe jeden primitivní domorodec jménem Sukuba. Žil v izolaci, jako člen Nomádu. Jednu zimní noc si vlezl do svého útulku a chtěl spát. Ale najednou byla noc světlejší nežli den. Ukázala se mu zářící bytost a řekla mu, aby našel lid Knihy. Musí najít lidi, kteří uctívali Boha. Sukuba nevěděl, co to znamená. Jakou Knihu? Jak ji bude moci číst, když ji najde? Jazyk těchto domorodců obsahoval klapání a hrdelní zvuky, které se nepodobali jazyku ostatních afrických kmenů. Nikdy neexistoval v písemné podobě. Ale tento Světloňoš, jak Sukuba nazval anděla, který se mu ukázal, řekl: „Ta Kniha sama mluví, budeš schopn ji číst.“

Sukuba cestoval celé dny se svou rodinou, aby našel onu Knihu. Dostal se do chatrče nějakých bantu farmářů a požádal je, jestli neznají lid s Knihou. Domorodec byl překvapen, když slyšel Sukubu mluvit jazykem bantu. Okamžitě vzal Sukubu ke svému kazateli. Kazatel byl hluboce pohnut jeho příběhem. Řekl: „Tvá cesta je u konce.“ Sukuba byl velmi šťasten, ale tu noc se mu anděl ukázal znovu a řekl mu, že to nejsou lidé, které hledá. Musí najít sbor, světící sobotu a kazatele Moye. A pastor Moye bude mít Knihu a také čtyři hnědé knihy, kterých je ve skutečnosti devět. (Pro ty z vás, kteří neví o co se jedná, jedno z velkých děl Ellen Whiteové jsou devět Svědectví pro církve, které byli vydány ve čtyřech knihách.)

Další den se Sukuba modlil o znamení. Potřeboval nějaký ukazatel, aby věděl, kam má jít. Když se pomodlil, tak na obloze se objevil oblak. Sukuba vstal a následoval tento oblak sedm dnů. Nad jistou vesnicí tento oblak zmizel. Sukuba se tam zeptal na kazatele Moye a dostal pokyny, jak se k němu dostane. Jeho cesta byla u konce.

I dnes v poslední době k nám promlouvá Bůh skrze své služebníky proroky. Pravá proroctví jsou pro naše dobro. Mají nás povzbuzovat, mají nás napomínat, mají nás vést k Božímu slovu a následně nás mají vést po té úzké cestě, která vede k životu věčnému. A tak i dnes večer mám pro vás krátkou a stručnou výzvu, pokud i vy, milí přátelé, chcete a toužíte po tom, kráčet po této úzké cestě, která vede k věčnému životu. Pokud tak chcete učinit ve svém srdci, můžete povstat spolu se mnou k závěrečné modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl poděkovat za tvoji velikou lásku. Za tu velikou lásku, že jsi to s námi nevzdal, i když jsme jako lidé padli do hříchu. Děkuji ti, že jsi k nám i nadále mluvil prostřednictvím proroků. Děkujeme ti za tvoje dopisy lásky, které můžeme nacházet ve tvém Slově – Bibli. Děkujeme ti za to, že i k lidem posledních generací hovoříš skrze svoje služebníky proroky, že je to pro naše dobro, naše napomenutí a k našemu povzbuzení. Chci tě prosit za každého z nás, jak tu jsme, abys každého z nás požehnal, abys nás chránil a vedl po té úzké cestě, která vede k branám věčného života, abychom se všichni, Pane Ježíši, až ty přijdeš, mohli setkat ve tvém království. A tak za to tě prosím a za to ti děkuji ve jménu tvého drahého Syna Pána Ježíše Krista. Amen.

